

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক হৈছা ধৰণীৰ চৈতন্য তৰা, তোমালোকে গোটেই বিশ্বকে কিৰণ দিব লাগে"

প্ৰশ্ন: শিৱবাবাই তোমালোক সন্তানসকলৰ কায়া (শৰীৰ) কেনেকৈ কাঞ্চন (সোণৰ) কৰি তোলে?

উত্তৰ: 'ব্ৰহ্মা মা'ৰ দ্বাৰা তোমালোকক জ্ঞান ৰূপী দধি পান কৰাই তোমালোকৰ কায়া (শৰীৰ) কাঞ্চন (সোণৰ) কৰি দিয়ে, সেইবাবে তেওঁৰ মহিমাত গায়, তুমিয়ে মাতা-পিতা... এতিয়া তোমালোকে 'ব্ৰহ্মা মা'ৰ দ্বাৰা জ্ঞান ৰূপী দধি পান কৰি আছা, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ সকলো পাপ খণ্ডন হৈ যাব। কাঞ্চন হৈ যাব।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই বহি বুজায় যেনেকৈ আকাশত তৰা আছে তেনেকৈ তোমালোক সন্তানসকলৰ কাৰণেও গোৱা হয় – এয়া ধৰণীৰ তৰা। সেই তৰাবোৰকো নক্ষত্ৰ দেৱতা বুলি কোৱা হয়। এতিয়া সেয়া কোনো দেৱতাতো নহয়। সেয়েহে তোমালোক সেই তৰাবোৰতকৈ মহান বলৱান হোৱা কিয়নো তোমালোক তৰাবোৰে গোটেই বিশ্বকে জাতিষ্কাৰ কৰি তোলা। তোমালোকে দেৱতা হ'বগৈ। তোমালোকৰে উত্থান আৰু পতন হয়। সেই তৰাবোৰে এই মঞ্চখন পোহৰাই তোলে, তৰাবোৰক কোনো দেৱতা বুলি কোৱা নহ'ব। তোমালোক দেৱতা হৈ আছা। তোমালোকে গোটেই বিশ্বকে জাতিষ্কাৰ কৰি তুলিবা। এতিয়া গোটেই বিশ্বতে ঘোৰ অন্ধকাৰ। পতিত হৈ গৈছে। এতিয়া পিতাই তোমালোক অতি মৰমৰ সন্তানসকলক দেৱতা কৰি তুলিবলৈ আহিছে। মনুষ্যইতো সকলোকে দেৱতা বুলি ভাবি লয়। সূৰ্যকো দেৱতা বুলি কৈ দিয়ে। ক'ৰবাত ক'ৰবাত সূৰ্যৰ পতাকাও উৰুৱাই ৰাখে। নিজকে সূৰ্যবংশী বুলিও কয়। প্ৰকৃততে তোমালোক সূৰ্যবংশী নোহোৱা জানো। সেয়েহে পিতাই বহি তোমালোক সন্তানসকলক বুজায়। ভাৰততে ঘোৰ অন্ধকাৰ হৈছে। এতিয়া ভাৰততে পোহৰৰ প্ৰয়োজন। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক জ্ঞান ৰূপী কাজল দি আছে। তোমালোকে অজ্ঞান নিদ্ৰাত শুই আছিল, পিতা আহি পুনৰ জগায়। তেওঁ কয় – ডামাৰ প্লেণ (নাটকৰ পৰিকল্পনা) অনুসৰি কল্প-কল্পৰ প্ৰতিটো পুৰুষোত্তম সংগম যুগত মই পুনৰ আহো। এই পুৰুষোত্তম সংগম যুগৰ বিষয়ে কোনো শাস্ত্ৰতে নাই। এই যুগৰ বিষয়ে এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা, যেতিয়া তোমালোক তৰাবোৰ পুনৰ দেৱতা হোৱা। তোমালোকে ক'ব – নক্ষত্ৰ দেৱতাকে নমঃ। এতিয়া তোমালোক পূজাৰীৰ পৰা পূজ্য হোৱা। তাত তোমালোক পূজ্য হৈ যোৱা, এয়াও বুজিব লাগে নহয় জানো। ইয়াক আত্মিক পঢ়া বুলি কোৱা হয়, ইয়াত কেতিয়াও কাৰো কাজিয়া নহয়। শিক্ষকে সাধাৰণ ৰীতিৰে পঢ়ায় আৰু সন্তানসকলেও সাধাৰণ ৰীতিৰে পঢ়ে। এই ক্ষেত্ৰত কেতিয়াও কোনো কাজিয়াৰ কথাই নাই। এওঁ (ব্ৰহ্মাই) কেতিয়াবা এনেকৈ কয় জানো যে মই ভগৱান হওঁ। তোমালোক সন্তানসকলেও জানা পঢ়াওঁতাজন হৈছে ইনক'প'ৰিয়েল (নিৰাকাৰ) শিৱবাবা। তেওঁৰ নিজৰ শৰীৰ নাই। তেওঁ কয় – মই এই ৰথখন ঋণত লওঁ। এওঁক ভাগীৰথ বুলিও কি কয়? কিয়নো অতি ভাগ্যশালী ৰথ হয়। এৱেঁই পুনৰ বিশ্বৰ মালিক হয় তেন্তে ভাগীৰথ নহ'ল জানো। গতিকে সকলোৰে অৰ্থ বুজা উচিত নহয় জানো। এয়া হ'ল সকলোতকৈ উচ্চ পঢ়া। জগতততো সকলো মিছাই নহয় জানো। এনেকৈ কোৱাও হয় নহয় – সত্যৰ নাও লৰচৰ হ'ব কিন্তু নুডুবে... আজিকালিতো অনেক প্ৰকাৰৰ ভগৱান ওলাইছে। নিজকতো বাদেই দিয়া শিল-পাথৰকো ভগৱান বুলি কৈ দিয়ে। ভগৱানক কিমান আওবাটে লৈ গৈছে। পিতাই বহি বুজায়, যেনেকৈ লৌকিক পিতাইও সন্তানসকলক বুজায়, কিন্তু তেওঁ এনেকুৱা নহয় যে পিতাও হ'ব, শিক্ষকো হ'ব আৰু তেৱেঁই গুৰুও হ'ব। প্ৰথমতে পিতাৰ ওচৰত জন্ম লয়, পাছত অলপ ডাঙৰ হ'লে তেতিয়া পঢ়ুৱাবলৈ শিক্ষকৰ প্ৰয়োজন। আকৌ 60 বছৰৰ পাছত গুৰুৰ প্ৰয়োজন। এয়াতো এজনে পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰু হয়। তেওঁ কয় – মই তোমালোক আত্মাসকলৰ পিতা হওঁ। আত্মায়ে পঢ়ে। আত্মাক আত্মা বুলি কোৱা হয়। বাকী শৰীৰৰ অনেক নাম থাকে।। থেয়াল (চিন্তা) কৰা – এয়া হ'ল বেহদৰ নাটক। পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত চলি থাকে... এয়া কোনো নতুন কথা নহয়। এয়া হৈছে অনাদি পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত নাটক যিখন পুনৰাবৃত্তি হৈ থাকে। আত্মাসকল হৈছে ভূমিকা পালন কৰোঁতা। আত্মা ক'ত থাকে? তোমালোকে ক'বা – আমি নিজৰ ঘৰ পৰমধামৰ নিবাসী আকৌ আমি বেহদৰ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ ইয়ালৈ আহোঁ। পিতাতো সদায় তাতেই থাকে। তেওঁ পুনৰ্জন্মত নাহে। এতিয়া তোমালোকক ৰচয়িতা পিতাই, নিজৰ আৰু ৰচনাৰ সাৰমৰ্ম শুনায়। তোমালোকক কয় – স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী সন্তানসকল। ইয়াৰ অৰ্থও আন কোনেও বুজিব নোৱাৰে কিয়নো তেওঁলোকেতো ভাবে যে স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈছে বিষ্ণু, পিতাই আকৌ মনুষ্যক কিয় কয়? এয়া তোমালোকে জানা। যেতিয়া শূদ্ৰ আছিল তেতিয়াও মনুষ্যই আছিল, এতিয়া ব্ৰাহ্মণ হৈছা এতিয়াও মনুষ্যই হোৱা পুনৰ দেৱতা হ'বগৈ তেতিয়াও মনুষ্যই হৈ থাকিবা, কিন্তু কেৰেক্টাৰ (চৰিত্ৰ) পৰিৱৰ্তন হ'ব। ৰাৱণ যেতিয়া আহে তেতিয়া তোমালোকৰ কেৰেক্টাৰ কিমান বেয়া হৈ যায়। সত্যযুগত এই বিকাৰ নাথাকে।

পিতাই এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক অমৰকথা শুনাই আছে। ভক্তি মাৰ্গত তোমালোকে কিমান কথা শুনিছিল। এনেকৈ কোৱা হয় – অমৰনাথে পাৰ্বতীক কথা শুনালে। আচলতে তেওঁকতো শংকৰেহে শুনাব নহয় জানো। শিৱই কেনেকৈ শুনাব। কিমান অনেক মনুষ্য শুনিবলৈ যায়। এই ভক্তি মাৰ্গৰ কথাবোৰ পিতাই বহি বুজায়। পিতাই ভক্তি বেয়া বুলি নকয়। নহয়, এয়াতো হৈছে নাটক যিখন অনাদি হয়, সেয়া বুজোৱা হয়। এতিয়া পিতাই কয় – প্ৰথমতে নিজকে আত্মা বুলি ভাব। মূল কথা এইটোৱেই। ভগৱানুৱাচ – মনমনাভৱ। ইয়াৰ অৰ্থ কি? এয়া পিতাই বহি মুখেৰে শুনায় গতিকে এয়া (ব্ৰহ্মাৰ মুখ) হৈছে গোমুখ। এয়াও বুজোৱা হয় – তুমিয়ে মাতা-পিতা... তেওঁকেই কয়। তেন্তে এই মাৰ দ্বাৰা তোমালোক সকলোকে এডাপ্ত কৰিছে (তুলি লৈছে)। শিৱবাবাই কয় – এই মুখৰ দ্বাৰা তোমালোক সন্তানসকলক জ্ঞান ৰূপী দধি পান কৰাওঁ তেতিয়া তোমালোকৰ যি পাপ আছে সেয়া সকলো ভস্ম হৈ তোমালোক আত্মাসকল কাঞ্চন হৈ যোৱা। সেয়েহে কায়াও কাঞ্চন পোৱা। আত্মাসকল একেবাৰে পিয়ৰ (পবিত্ৰ) কাঞ্চন হৈ যায় আকৌ লাহে-লাহে চিৰি তললৈ নামে (অৱনতি হয়)। এতিয়া তোমালোকে বুজি পাইছা আত্মাও কাঞ্চন আছিল, শৰীৰো কাঞ্চন আছিল আকৌ নাটক অনুসৰি আমি ৪৪ৰ চক্ৰলৈ আহিছোঁ। এতিয়া কাঞ্চন নহয়। এতিয়াতো ৭ কেৰেট বুলি কোৱা হ’ব, বাকী কিছু পাৰচেণ্ট (শতাংশ) বাকী আছেগৈ। একেবাৰে প্ৰায় লোপ হোৱা বুলি কোৱা নহ’ব। কিছু নহয় কিছু শান্তি থাকে। পিতাই এই স্মৃতিচিহ্নৰ বিষয়েও শুনাইছে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰ হৈছে প্ৰথম নম্বৰৰ। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত গোটেই চক্ৰৰ জ্ঞান আহি গৈছে। পিতাৰ পৰিচয়ো আহি গৈছে। যদিও এতিয়া তোমালোক আত্মাসকল পূৰ্বা কাঞ্চন হোৱা নাই কিন্তু পিতাৰ পৰিচয়তো বুদ্ধিত আছে নহয় জানো। কাঞ্চন হোৱাৰ যুক্তি শুনায়। আত্মাত যি খাদ (বিকাৰৰ লেপ) পৰিছে সেয়া আঁতৰিব কেনেকৈ? তাৰ বাবে হ’ল স্মৃতিৰ যাত্ৰা। ইয়াকে কোৱা হয় যুদ্ধক্ষেত্ৰ। তোমালোক প্ৰত্যেকেই ইন্ডিপেণ্ডেণ্ট (স্বতন্ত্ৰ) যুদ্ধক্ষেত্ৰৰ সৈনিক। এতিয়া প্ৰত্যেকে যিমান বিচৰা পুৰুষাৰ্থ কৰা। পুৰুষাৰ্থ কৰাতো ষ্টুডেণ্টৰ (বিদ্যাৰ্থীৰ) কাম। য’লৈকে নোযোৱা, ইজনে সিজনক সাৱধান কৰি থাকা – মনমনাভৱ। শিৱবাবা স্মৃতিত আছেনে? ইজনে সিজনক এইটোৱে সংকেত দিব লাগে। পিতাৰ পঢ়া সাংকেতিক হয় সেইবাবেতো পিতাই কয় – এক ছেকেণ্ডত কায়া কাঞ্চন হৈ যায়। বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলা। পিতাৰ সন্তান হ’লা যেতিয়া বিশ্বৰ মালিক হৈ গ’লা। আকৌ বিশ্বত বাদশ্বাহী। তাত উচ্চ পদ পাব লাগে – এয়া হৈছে পুৰুষাৰ্থ কৰাৰ কথা। বাকী ছেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি। ৰাইটতো (শুদ্ধতো) হয়েই নহয় জানো। পুৰুষাৰ্থ কৰাতো প্ৰত্যেকৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা তেতিয়া আত্মা একেবাৰে পবিত্ৰ হৈ যাব। সতোপ্ৰধান হৈ সতোপ্ৰধান জগতৰ মালিক হৈ যাব। কিমান বাৰ তোমালোকে তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈছা! এই চক্ৰ পুনৰাবৃত্তি হৈ থাকে। ইয়াৰ কেতিয়াও অন্ত নহয়। পিতাই বহি কিমান ভালদৰে বুজায়। তেওঁ কয় – কল্পই-কল্পই আহোঁ। তোমালোক সন্তানসকলে মোক ছিঃ ছিঃ জগতত নিমন্ত্ৰণ দিয়া। কি বুলি নিমন্ত্ৰণ দিয়া? তোমালোকে কোৱা – আমি যি পতিত হৈ গৈছো, আপুনি আহি পবিত্ৰ কৰি তোলাক। বাহ তোমালোকৰ নিমন্ত্ৰণ! তোমালোকে কোৱা আমাক শান্তিধাম-সুখধামলৈ লৈ বলক গতিকে তোমালোকৰ একান্ত বাধ্য সেৱক হওঁ। এয়াও নাটকৰ খেল। তোমালোকে বুজি পোৱা – আমি কল্পই-কল্পই সেয়াই পঢ়োঁ, ভূমিকা পালন কৰোঁ। আত্মাইহে ভূমিকা পালন কৰে। ইয়াত বহিও পিতাই আত্মাসকলক চায়। তৰাবোৰক চায়। কিমান সূক্ষ্ম আত্মা। যেনেকৈ তৰাবোৰ জিকমিকাই থাকে। কিছুমান তৰা বহুত উজ্জ্বল হয়, কিছুমানে ধিমিক-ধামাক কৰি থাকে। কিছুমান চন্দ্ৰমাৰ ওচৰত থাকে। তোমালোকেও যোগবলৰে ভালদৰে পবিত্ৰ হ’লে তেতিয়া চিকমিকাই উঠা। বাবাইও কয় – সন্তানসকলৰ মাজত যিসকল বহুত ভাল নক্ষত্ৰ হয়, তেওঁলোকক ফুল দিয়া। সন্তানসকলেও এজনে আনজনক জানে নহয় জানো। কিছুমান যথার্থতে বহুত তীক্ষ্ণ হয়, কিছুমান বহুত ঢিলা হয়। সেই তৰাবোৰক দেৱতা বুলি ক’ব নোৱাৰি। তোমালোকো হৈছা মনুষ্য কিন্তু তোমালোক আত্মাসকলক পিতাই পবিত্ৰ কৰি তুলি বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। পিতাই উত্তৰাধিকাৰ হিচাপে কিমান শক্তি দিয়ে। অলমাইটি (সৰ্বশক্তিমান) পিতা নহয় জানো। পিতাই কয় – মই তোমালোক সন্তানসকলক ইমান মাইট (শক্তি) দিওঁ। গায়নো আছে নহয় জানো – শিৱবাবা, আপুনিতো বহি আমাক পঢ়াই মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তোলে। বাহ! এনেকুৱাতো কোনেও কৰি তুলিব নোৱাৰে। পঢ়া চ’ৰ্চ অফ ইনকম (উপাৰ্জনৰ উৎস) নহয় জানো। গোটেই আকাশ, ধৰণী আদি সকলো আমাৰ হৈ যায়। কোনেও কাটি ল’ব নোৱাৰে। তাকে কোৱা হয় অটল ৰাজ্য। কোনেও খণ্ডিত কৰিব নোৱাৰে। কোনেও জ্বলাব নোৱাৰে। তেন্তে এনেকুৱা পিতাৰ শ্ৰীমতত চলা উচিত নহয় জানো। প্ৰত্যেকে নিজৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে।

সন্তানসকলে মিউজিয়াম আদি নিৰ্মাণ কৰে – এই চিত্ৰ আদিৰ দ্বাৰা সমপৰ্যায়ৰসকলক বুজাব লাগে। পিতাই ডাইৰেকচন (নিৰ্দেশনা) দি থাকে – যি চিত্ৰৰ প্ৰয়োজন সেয়া তৈয়াৰ কৰি লোৱা। সকলোৰে বুদ্ধিয়েতো কাম কৰে। মনুষ্যৰ কল্যাণৰ অৰ্থেই এয়া বনোৱা হয়। তোমালোকে জানা চেন্টাৰলৈ (সেৱাকেন্দ্ৰলৈ) কেতিয়াবা কোনোৱা আহে, এতিয়া এনেকুৱা কি যুক্তি ৰচনা কৰিবা যাতে লোকসকল নিজেই মিঠাই ল’বলৈ আহে। কাৰোবাৰ মিঠাই ভাল হ’লে তেতিয়া এডভাৰটাইজ (প্ৰচাৰ) হৈ যায়। সকলোৱে এজনে আনজনক ক’ব – অমুক দোকানখনলৈ যোৱা। এয়াতো অতি ভালতকৈও ভাল এক

নম্বৰৰ মিঠাই হয়। এনেকুৱা মিঠাই কোনেও দিব নোৱাৰে। এজনে দেখি গ'লে তেতিয়া আনকো শুনায়। খেয়ালতো আহে গোটেই ভাৰত কেনেকৈ গ'ল্ডেন এজলৈ (স্বৰ্ণ যুগলৈ) আহি যাব, তাৰ বাবে কিমান বুজোৱা হয় কিন্তু পাথৰ বুদ্ধিৰ হয়, কষ্টতো হ'বই নহয় জানো। চিকাৰ কৰিবলৈও শিকিব লাগে নহয় জানো। প্ৰথমতে সৰু চিকাৰ শিকোৱা হয়। ডাঙৰ চিকাৰ কৰিবলৈ শক্তিৰ প্ৰয়োজন নহয় জানো। কিমান ডাঙৰ ডাঙৰ বিদ্বান-পণ্ডিত আছে। বেদ-শাস্ত্ৰ আদি পঢ়িছে। নিজকে কিমান ডাঙৰ অৰ্থ'ৰিটী (হৰ্তা-কৰ্তা) বুলি ভাবে। বাৰানসীত তেওঁলোকে কিমান ডাঙৰ ডাঙৰ উপাধি লাভ কৰে। তেতিয়া বাবাই বুজাইছিল – প্ৰথমতে বাৰানসীত সেৱাৰে ঘেৰি পেলোৱা। ডাঙৰ মানুহৰ আৰাজ ওলালেহে কোনোবাই শুনিব। সৰু মানুহৰ কথাতো কোনেও নুশনেই। সিংহক বুজাব লাগে যিয়ে নিজকে শাস্ত্ৰৰ অৰ্থ'ৰিটী বুলি ভাবে। কিমান ডাঙৰ ডাঙৰ উপাধি দিয়ে। শিৱবাবাৰো ইমান উপাধি নাই। ভক্তিমাৰ্গৰ ৰাজ্য নহয় জানো পুনৰ জ্ঞান মাৰ্গৰ ৰাজ্য হয়। জ্ঞান মাৰ্গত ভক্তি নাথাকে। ভক্তিত আকৌ জ্ঞান একেবাৰে নাথাকে। সেয়েহে এয়া পিতাই বুজায়, পিতাই এনেকৈয়ে চায় আৰু বুজে যে এয়া তৰাবোৰ বহি আছে। দেহৰ বোধ এৰি দিব লাগে। যেনেকৈ ওপৰত তৰাবোৰে জিলমিলাই আছে তেনেকৈ ইয়াতো জিলমিল কৰি আছে। কিছুমান বহুত উজ্জ্বল পোহৰ দিওঁতা হৈ গৈছে। এয়া হ'ল ধৰ্মীৰ তৰা যাক দেৱতা বুলি কোৱা হয়। এয়া কিমান বিশাল বেহদৰ ৰংগমঞ্চ। পিতাই বুজায় – সেয়া হ'ল হদৰ ৰাতি আৰু দিন। এয়া আকৌ হৈছে বেহদৰ আধাকল্পৰ ৰাতি, আধাকল্পৰ দিন। দিনত সুখেই সুখ। ক'তো হাবাখুৰি খোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। জ্ঞানত হৈছে সুখ, ভক্তিত হৈছে দুখ। সত্যযুগত দুখৰ নামেই নাই। তাত কাল (অকাল মৃত্যু) নাথাকে। তোমালোকে কালৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা। মৃত্যুৰ নাম নাথাকে। সেয়া হ'ল অমৰলোক। তোমালোকে জানা যে পিতাই আমাক অমৰলোকৰ বাবে অমৰকথা শুনাই আছে। এতিয়া তোমালোক অতি মৰমৰ সন্তানসকলৰ ওপৰৰ পৰা ধৰি গোটেই চক্ৰ বুদ্ধিত আছে। তোমালোকে জানা যে আমাৰ আত্মাসকলৰ ঘৰ হৈছে – ব্ৰহ্মলোক। তাৰ পৰা ইয়ালৈ ক্ৰমানুসৰি ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহোঁ। অনেক আত্মা আছে। এজন এজনক জানো বহি শুনাম। সংক্ষেপতে শুনাওঁ। কিমান ঠাল-ঠেঙুলি আছে। ঠাল-ঠেঙুলি ওলাই-ওলাই বৃক্ষজোপাৰ বৃদ্ধি হয়। বহুত আছে যিয়ে নিজৰ ধৰ্মৰ বিষয়েও নাজানে। পিতা আহি বুজায় - তোমালোক প্ৰকৃততে দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ হোৱা কিন্তু এতিয়া ধৰ্মব্ৰষ্ট, কৰ্মব্ৰষ্ট হৈ গৈছা।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে যে আমি প্ৰকৃততে শান্তিধাম নিবাসী আকৌ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহোঁ। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল, এওঁলোকৰ ৰাজবংশ আছিল। এতিয়া পুনৰ সংগমযুগত ঠিয় হৈ আছে। পিতাই শুনাইছে - তোমালোক সূৰ্যবংশী আছিল। পুনৰ চন্দ্ৰবংশী হ'ল। বাকী মাজত হৈছে বাইপ্লটচ্ (আনুষংগিক দৃশ্য, উপ কথা)। এই খেলখন হৈছে বেহদৰ। এয়া কিমান সৰু বৃক্ষ। ব্ৰাহ্মণৰ কুল। আকৌ কিমান ডাঙৰ হৈ যাব, সকলোকে দেখা পোৱাও নাযাব, লগ কৰিবও নোৱাৰিব। য'তে-ত'তে ঘেৰাও কৰি (সেৱাৰ বিস্তাৰ) গৈ থাকে। পিতাই কয় – দিল্লীক, বাৰানসীক ঘেৰাও কৰা। আকৌ কয় – তোমালোক গোটেই জগতকে ঘেৰাও কৰোঁতা হোৱা। তোমালোকে যোগবলৰ দ্বাৰা গোটেই সৃষ্টিত এক ৰাজ্যৰ স্থাপনা কৰা, কিমান আনন্দ লাগে। কোনোবা ক'ৰবালৈ, কোনোবা ক'ৰবালৈ গৈ থাকে। এতিয়া তোমালোকৰ কথা কোনেও নুশনে। যেতিয়া ডাঙৰ-ডাঙৰ লোকসকল আহিব, বাতৰি কাকতত ওলাব তেতিয়া বুজিব। এতিয়া সৰু-সৰু চিকাৰ হৈ থাকে। ডাঙৰ ডাঙৰ ধনৱান লোকসকলেতো ভাবে – আমাৰ কাৰণে স্বৰ্গ ইয়াতেই। গৰিবসকলেহে আহি উত্তৰাধিকাৰ লয়। তেওঁলোকে কয় – বাবা, আপুনিযে মোৰ দ্বিতীয় কোনো নাই কিন্তু সেয়াও যেতিয়া গোটেই জগতৰ পৰা মোহ মমত্ব আঁতৰিব তেতিয়াহে। অহুহা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) আত্মাক কাঞ্চন (সোণ) কৰি তুলিবলৈ ইজনে সিজনক সাৱধান কৰি দিব লাগে। মনমনাভৱ হৈ থকাৰ সংকেত দিব লাগে। যোগবলেৰে পবিত্ৰ হৈ চিকমিকিয়া তৰা হ'ব লাগে।

(2) এই বেহদৰ পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত নাটকখনক ভালদৰে বুজি লৈ স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হ'ব লাগে। জ্ঞান ৰূপী কাজল লগাই মনুষ্যক অজ্ঞানতাৰ ঘোৰ অন্ধকাৰৰ পৰা উলিয়াই আনিব লাগে।

বৰদান: নিজৰ প্ৰেক্টিকেল (ব্যৱহাৰিক) জীৱনৰ প্ৰমাণৰ দ্বাৰা চাইলেক্সৰ (মৌনতা, শান্তিৰ) শক্তিৰ আৰাজ বিয়পাই দিওঁতা বিশেষ সেৱাধাৰী হোৱা
প্ৰত্যেককে চাইলেক্সৰ (মৌনতা, শান্তিৰ) শক্তিৰ অনুভৱ কৰোৱা – এইটো হৈছে বিশেষ সেৱা। যেনেকৈ

চাইল্সৰ পাৱাৰ (বিজ্ঞানৰ শক্তি) প্ৰসিদ্ধ তেনেকৈ চাইলেন্স পাৱাৰ (শান্তিৰ শক্তি) প্ৰসিদ্ধ হৈ যাওক। সকলোৰে মুখেৰে উচ্চাৰিত হওক যে চাইলেন্স পাৱাৰ চাইল্সতকৈও উচ্চ। সেই দিনো আহিব। চাইলেন্সৰ শক্তিৰ প্ৰত্যক্ষতা অৰ্থাৎ পিতাৰ প্ৰত্যক্ষতা। চাইলেন্স পাৱাৰৰ প্ৰেক্টিকেল (ব্যৱহাৰিক) প্ৰমাণ হৈছে তোমালোক সকলোৰে জীৱন। প্ৰত্যেকে চলোঁতে-ফুৰোঁতে পিচৰ মডেল (শান্তিৰ নমুনা) হিচাপে দেখা দিয়ক তেতিয়া চাইল্সৰ লোকসকলৰ (বৈজ্ঞানিকসকলৰ) দৃষ্টিও চাইলেন্সত (শান্তিত) থকাসকলৰ ফালে যাব। এনেকুৱা সেৱা কৰা তেতিয়া বিশেষ সেৱাধাৰী বুলি কোৱা হ'ব।

স্লোগান: 'সেৱা' আৰু 'স্থিতি'ৰ বেলেঞ্চ (সন্তুলন) ৰাখা তেতিয়া সকলোৰে আশীৰ্বাদ পাই থাকিব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!